

Hejsek 2

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXIV říjen 2018

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Vítám vás zpět po návratu ze slavného Kokořínského vandru! Doufám, že jste nakonec podle plánu shlédli Ronov i Helfenburk, jakož i všerozličné přírodní krásy toho zapadlého kraje. (Nyní už můžete po Cimrmanově způsobu vše srovnávat s výletem na Kokořín.)

Haf! Haf! Haf!

Štěkám Zelímu vše nejlepší k narozeninám.

Haf! Haf! Haf!

Kdo bude mít kdy a s kým družinovky, to již velmi brzy oznámíme. Děkujeme za všechny donesené časy!

Haf! Haf! Haf!

13. října se koná tradiční Padesátka, kam jsou zváni všichni Vpředáci, co si na to troufají. Doufáme, že vás bude co nejvíce. Ti, kdo by se snad necítili, jsou ovšem ve stejný den očekáváni na Trícítce. A ti úplně nejmenší? Ti se mohou tutéž sobotu vydat na výpravu s malým oddílem.

Haf! Haf! Haf!

A vůbec, jak jsme slíbili, tak jsme udělali, na stránce vpravo jsme přichystali všechny termíny až do konce školního roku. Zapište si je tedy do svých oddílových diářů, abychom s vámi mohli počítat!

Co budeme dělat my větší?

2. 10.	Oddílovka	(16.30—19.00)
9. 10.	Oddílovka	(16.30—19.00)
12. 10.	Čaj	(16.00—19.00)
13. 10.	50 + 30 + Výprava s nejmladšími	
16. 10.	Družinovsky:	
	mladší	(17.00—19.00)
	střední:	(17.00—19.00)
	starší:	(18.00—20.00)
23. 10.	Oddílovka	(16.30—19.00)
27. — 30. 10.	Podzimní výprava	

A dále?

9. 11.	Čaj	(16.00—19.00)
23. — 25. 11.	Zavařovací výprava	
14. — 16. 12.	Vánoční výprava	
11. — 13. 1.	Zimní výprava (možná i běžky)	
2. 3.	Výroční výprava	
8. — 10. 3.	Divadelní výprava	
18. — 22. 4.	Velikonoční táboření	
1. 5.	Sportovní výprava	
4. — 5. 5.	Divadelní festival	
	(termín se může změnit)	
17. — 19. 5.	Štítek táborníka	
7. — 9. 6.	Poklad a voda	

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Máme za sebou první výpravu. Úspěšně jsme pomohli Čtyřlístku dostat se z džungle, teda vlastně ze ZOO.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

S novým rokem je třeba také zaplatit příspěvky, aby odíl mohl hladce fungovat.

Pokud jsi ještě nezaplatil, tak dones prosím co nejdřív 300 Kč na pololetí.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

V tomto díle Pejska najdete kompletní seznam výprav, tak si je zapište do svých kalendářů, ať se potkáme na co nejvíce výpravách! My už se na ně totiž moc těšíme.

Co budeme dělat my menší?

4. 10.	Schůzka	(17.00—18.30)
11. 10.	Schůzka	(17.00—18.30)
12. 10.	Čaj o páté	(16.00—18.00)
13. 10.	Výprava se staršími	
18. 10.	Schůzka	(17.00—18.30)
25. 10.	Schůzka	(17.00—18.30)

A dále?

10. 11.	Výprava s rodiči
14. — 16. 12.	Vánoční výprava
12. 1.	Výprava do ZOO
2. 3.	Výroční výprava
29. — 31. 3.	Výprava na Sázavku
21. — 22. 4.	Velikonoční výprava
17. — 19. 5.	Štítek táborníka
8. 6.	Poklad

Štěně

Výprava na Vraní skálu

V letošním roce jsme se vypravili na Vraní skálu společně s velkým oddílem, a tak jsme se na Hlavním nádraží sešli v opravdu hojném počtu. Po chvilce hledání jsme nastoupili do správného vlaku a vyjeli do Zdic, kde jsme vystoupili a cestu zahájili stoupáním.

Na louce nad Zdicemi jsme potkali Čtyřlístek — Fifinku, Bobíka, Pind'u i Myšpulína. Celý Čtyřlístek se chtěl podívat někam, kde ještě nebyl. Tak jsme jim pomohli se sestrojením letadla. Ale předtím, než jsme s ním mohli vzlétnout, jsme museli letadlo pokřtít. Popošli jsme tedy dál až k sadu s jabloněmi, kde mladší dali dohromady jméno letadla a starší si sbíráním jablek vydělali na šampaňské k pokřtění letadla.

V pokřtěném letadle už jsme mohli vzlétnout. Zanedlouho jsme doletěli až tam, kde to ani Myšpulín neznal. Pind'a tedy vyndal mapu, ale ta mu ve větru uletěla. Situace se ještě zkomplikovala, neboť přišla bouře a mlha. Neviděli jsme na krok a každý v tom byl sám. Všichni jsme to ale zvládli a správnou cestu jsme našli. Naše letadlo však bylo rozbité. Pokračovali jsme tedy dál pěšky, dokud jsme nedostali velký hlad. Vyndali jsme jídlo — co se však pak nestalo! — zvířata nám ho ukradla. Ale jaká zvířata — lev, žirafa a jim podobná! Asi jsme se dostali do Afriky.

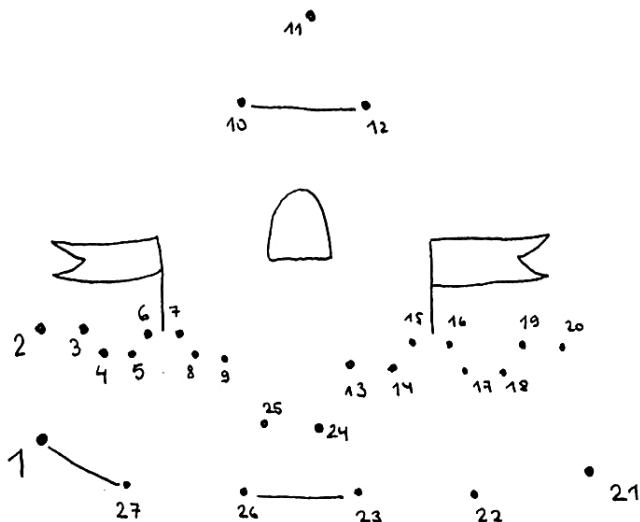
To zjištění nás ale v získávání jídla nezastavilo. Když bylo všechno úspěšně zpět v našich rukou, uvařili jsme si vynikající oběd. Zanedlouho jsme museli pokračovat dál. Zničením se odněkud vynořil buvol a zahnal Fifinku s Pind'ou na strom. Ti dva se jen tak nedali a shodili na buvola včelí hnízdo. Jenže včely se obrátily a zaútočily na nás, takže jsme před nimi utíkali jak o závod, kam až jsme mohli. Tam jsme narazili na ceduli s nápisem ZOO Safari. Nebyli jsme tedy až v Africe, velmi jsme si oddychli. Nedaleko se k našemu štěstí nacházelo i nádraží Zdice, takže jsme si vzali od Čtyřlístku odměnu, rozloučili se a sedli na vlak do Prahy.

Hvězdy

Souhvězdí jsou skupinky hvězd, které dohromady tvoří nějaký obrázek. Stačí je jenom spojit!

Když spojíš hvězdy od 1 do 27, určitě přijdeš na to, jak se tohle souhvězdí jmenuje.

A když to ukážeš Majdě nebo Týně, určitě dostaneš nějaký bod do bodování.

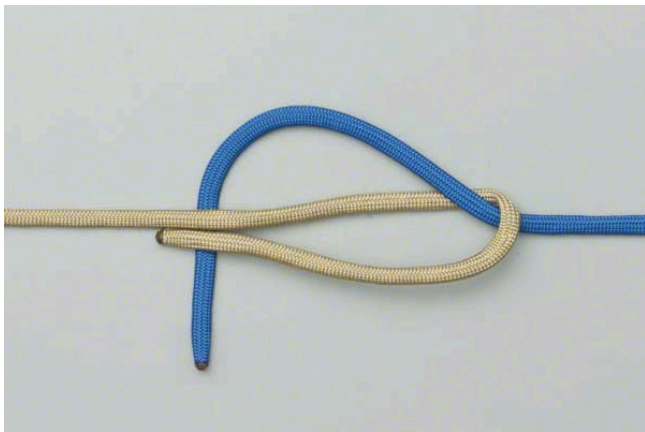
Pejsek

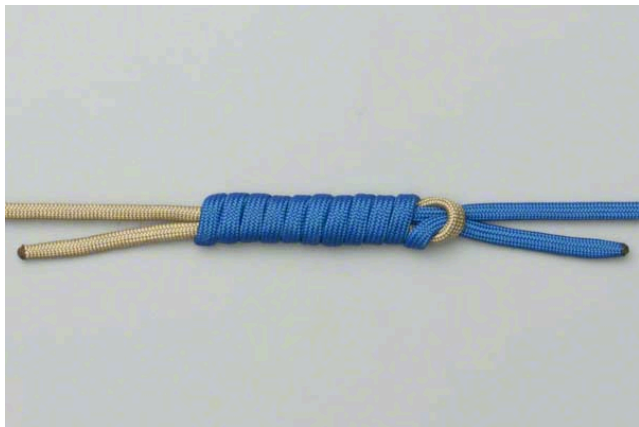
Albright speciál

V minulém díle jsme si ukázali krychlovou spojku, která má podobné využití jako autíčka. Spojuje stejně silné kluzké provazy.

Dnes se zaměříme na spojení dvou různě tlustých lan. Obvykle v této situaci sáhneme po škoťáku, který všichni jistě dobře znají. Albright speciál je v podstatě jen jeho trochu promyšlenější variantou, kterou využívají hlavně rybáři.

Kdo ho ukáže uvázaný Elišce, získá 2 body do bodování.

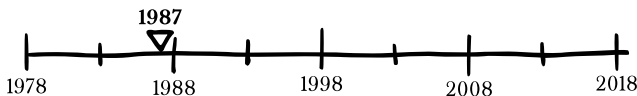
Výprava s meteoritem

retro kronika

Sešli jsme se v 16:00. Došli jsme na stanici tramvaje, která nás dovezla do Hlubočep. První úkol, který nás čekal, bylo pamatovat si okolí cesty a cestu samou. Nahoře jedné skály jsme z toho dostali test. Druhá soutěž byla na dobývání kruhu. Pak jsme se odebrali na skalní klouzačku, kterou jsme vyzkoušeli. Poté následovala hra, kterou Jirka a Michal připravovali během klouzání. Soutěžící se museli poslepu dostat na druhý konec lana a nesměli se lana pustit. Tento závod se běžel dvakrát i s vedoucími. Nakonec jsme šli dolů, kde jsme si chtěli zahrát hru, ale... v tom několik lidí uvidělo černé těleso, které padalo do kaňonu.

Všichni jsme ho šli hledat, až ho Robin najednou uviděl. Když jsme vylezli nahoru, tak jsme zjistili, že v meteoritu je kazeta. Tento materiál byl popsán slovy ISARION. Po příjezdu do Prahy jsme si kazetu hned v parku poslechli a v parku jsme se také rozloučili. *(V kronice se bohužel nenachází informace, co si z kazety vyslechli, pozn. red).*

Zapsala Míchačka, redakčně zkráceno

Cestopis z Ukrajiny

Sobota 25. srpna

Ráno už naštěstí nepršelo a ukázalo se, že dokonce vykouje modrá obloha. Začali jsme tedy snídat a sušit. Vyráželi jsme pomalu, až někdy kolem půl jedenácté, a Štěpán šel v sandálech, protože se mu nechťelo do mokrých bot. V sandálích pak vydržel většinu putování.

Po chvíli mírného stoupání jsme narazili na baču s ovce, altán a velmi prudký kopec před námi. Rozhodli jsme se tedy posvačit a trochu se zorientovat v mapě, na tento úsek jsme totiž měli pouze vytištěnou trasu z google map,

v tuto chvíli již značně rozmočenou. Během naší pauzy se najednou objevili asi čtyři motorkáři, kteří se ten šílený kr-pál snažili vyjet, po chvíli marného klouzání v bahně se ale otočili a asi se vydali najít si nějakou přístupnější cestu. My, posílnění svačinou, nasadili batohy a začali se bahnú navzdory škrábat nahoru.

Chvílemi jsme mysleli, že snad také nevylezeme, ale zvládli jsme to a po nejhorším stoupání se posílili Štěpánovými bonbony. Po chvíli se ale za námi ozval zvuk zvonců a ukázalo se, že bača se svými ovcemi (a psy) vyrazil do kopce také, a protože jsme se nechtěli nechat předběhnout, pokračovali jsme rychle dál. Z lesa jsme vylezli na louku a konečně se mohli pořádně pokochat hřebeny a v dálce i naším dnešním cílem, Popem Ivanem. Kus nad osamělou salaší, ještě předtím než cesta opět zalezla do lesa, jsme vytáhli oběd a všechny naše mokré věci a zahájili další sušení. Eliška dokonce natáhla šňůru. Oběd nám trochu zne-příjemňovali místní psi, kteří chodili kolem a slintali nám na oblečení, jinak byli ale naštěstí neškodní. U salaše jsme pak dobrali vodu a pozdravili se s okolo jdoucím Čechem. O něco sušší než ráno jsme následně vyrazili dál.

Ještě před Popem Ivanem nás čekal první vrchol, tak-zvaný Vachuchol — Vaskul. Od něj jsme po červené značce pokračovali na Pop Ivan (2020 m.n.m.) a po cestě jsme najednou začali potkávat mnoho Ukrajinců, mladých i starých, kteří vyrazili na jednodenní výlet. Po posledním úmorném výslapu jsme konečně stanuli u epické observatoře, která na vrcholu Pop Ivan stojí.

Pořádně jsme si prohlédli ji, okolní krajinu i místní kapličku. Chvíli jsme uvažovali, že bychom v observatoři přespali, protože to vypadalo, že se to dá, a už bylo pozdní odpoledne. Ukázalo se ale, že je to pouze pro případ nouze. Rozhodli jsme se tedy, že popojdeme ještě kus, a nakonec jsme zakempili nedaleko dalšího rozcestníku o něco níže v sedle.

Postavili jsme stany, někteří z nás se ještě došli bez batohů pokochat kousek výše na kopec, navečeřeli jsme se a vytáhli ven karimatky, abychom si mohli před spaním zahrát matfyzácké prší. Najednou se z opačného směru, než je Pop Ivan, vynořil mladý pár a poprosil nás, jestli bychom

jim nepohlídali batohy, že chtějí k observatoři vyjít jen tak nalehko. Již padala tma, takže jsme se trochu podivili, ale souhlasili jsme a pár se vydal na cestu. Docela dlouho se ale nevraceli, tma byla čím dál větší (i přes úplněk), my unavení a navíc se začalo hrozivě blýskat jak nad Popem, tak na druhé straně. Matfyzácké přší zůstalo zapomenuto a my jen sledovali blesky a doufali, že k nám ani jedna bouře nedorazí. V deset konečně pár dorazil, vzal si batohy, rozloučil se a my mohli zalézt do spacáků, abychom si před nedělním výstupem na Hoverlu pořádně odpočinuli.

Nebyla to náhoda

Začátkem září jsem ve schránce našel zvláštní psaní, o kterém jsem se ostatně již zmiňoval. Nejdříve jsem si nebyl jist, jestli to nebyl třeba omyl, že dopis přišel zrovna do naší schránky. Teď jsem se ale přesvědčil, že to náhoda nebyla. V dopisu bylo, jak jsem také již psal, mnoho zmatených čísel a nečitelných poznámek. Teprve z okolností jsem se dozvěděl, co znamenala poznámka v pravém dolním rohu.

Dalsi indicie se skryva v nazvu instituce co sidli v Novomlynske s c.p. zacinajicim 123 a pokracujicim vekem toho kdo prinese jako proni jmeno te dulezite rodiny.

Přišlo mi to zvláštní, ale stejně jsem poté co mi dorazila první odpověď se jménem rodiny vyhledal v mapě popisná čísla Novomlýnské ulice a s vyděšením jsem zjistil, že skutečně jedno z nich odpovídá dopisu. Jako první mi rodinu přinesla Pórek. Mohli byste mi někdo prosím donést další potřebnou informaci k vyluštění dopisové záhady. Jak se jmenuje instituce sídlící v Novomlýnské pod popisným číslem 123 a Pórkův věk.

Mnohokrát děkuji, Štěpán.

Holičky

V Holičkách byla pokladová zpráva na Podskalí, pamatujete? Asi byste neřekli, že těchto pár sklepů a zbytek kovárny bývala ještě před sto lety malebná vesnička, jež měla dokonce kapličku a vlastní školu.

Ležela v údolí kousek od Osečné. Ze severu přitékal do vesnického rybníka malý potůček, který pokračoval dále a někde pod Těšnovem se vléval do naší Zábrdky. Většinu obyvatel tvořili Němci, ale našlo se tam i pár Čechů (např. v roce 1930 zde bydlelo 143 lidí, z toho jen pět lidí bylo českého původu).

O starší historii Holiček toho moc nevíme, první písemné zmínky pocházejí někdy z 15. století. Jisté ale je, že v průběhu dějin museli obyvatelé snášet tažení různých vojenských oddílů, či jejich krátkodobý pobyt (v 17. století to byli Švédové, v 19. Prusové a ve 20. Rusové). Vůbec jednoduché to tamní lidé neměli po druhé světové válce, poněvadž byli donuceni přestat býti obyvateli Holiček, a to z důvodu vytvoření vojenského výcvikového prostoru Ralsko. Zkrátka se museli vystěhovat, protože:

„Aby se naše armáda mohla přiblížit svému vzoru armádě sovětské a aby byla dokonale připravena na své úkoly, je nutno zajistit pro ni ve větším rozsahu než dosud možnost provádění bojové přípravy za podmínek, které se co nejvíce přibližují podmínkám v boji.“

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Samara: 733 210 214

Vosa: 720 368 688

Vedoucí mladších:

Májka: 725 807 853

Sára: 728 739 631

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz